

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1998/2021
09.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душко Аврамов, адвокат у ..., против туженог „ОТП Банка Србија“ АД Београд, чији је пуномоћник Маја Дмитровић, адвокат у ..., ради спречавања злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 719/21 од 13.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 719/21 од 13.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 719/21 од 13.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П1. 1/19 од 23.11.2020. године, у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац претрпео злостављање на раду од стране тужене банке, на тај начин што му нису обезбеђени радни услови за извршавање радних задатака, као и усмеравање клијената ради стручне помоћи – па да се забрањује даље вршење злостављања, односно понављање злостављања, што је тужена дужна признати и обезбедити извршење наведене забране, да се утврди да је тужилац злостављан на раду од стране тужене, а да је ово злостављање на раду за последицу имало отказ уговора о раду тужиоцу, да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име нематеријалне штете износ од 2.000.000,00 динара, да се нареди објављивање ове пресуде у јавном гласилу „Блиц“ на трошак тужене и да се обавезе тужена да тужиоцу накнади све парничне трошкове са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. У ставу другом изреке обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 105.950,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 719/21 од 13.04.2021. године, одбијен је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Зрењанину П1 1/19 од 23.11.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 82/11 ... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става један овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије на основу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Побијаном другостепеном одлуком правноснажно је одлучено о захтеву тужиоца за утврђење да је претрпео злостављање на раду код туженог, као и захтев за исплату нематеријалне штете која је услед тога уследила.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревизијски наводи туженог о чињеничном стању и погрешној оцени доказа поводом постојања злостављања на раду не представљају разлог за изјављивање посебне ревизије. Ревизијом се не указује на постојање супротних судских одлука које би указивале на неуједначеност судске праксе поводом индентичног чињенично-правног питања, па стога посебна ревизија тужиоца није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 82/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у складу са одредбом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 82/11 ... 18/20) и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 27.03.2019. године, а преиначена 30.05.2019. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 2.000.000,00 динара, што представља противвредност од 16.955,00 евра на дан преиначења тужбе (30.05.2019. године).

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија у имовинско-правним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о утврђивању постојања злостављања на раду и новчаном потраживању проистеклом из такве повреде у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд закључује да ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић